Je hebt van die dagen (1).

Zodra Bert Roelofs zich op de Zuidpier van IJmuiden begeeft, barst de regen spontaan los en ontstaat er vanuit het niets een kolkend dikke mist. Toch lukt het hem, om dwars door het natuurgeweld heen, zo af en toe iets bijzonders te spotten.

Bert Roelofs

Het leven van een vogelaar is soms bijzonder zwaar, dat weet iedereen die regelmatig in het veld te vinden is. Om de een of andere reden lijken de bijzondere dingen vooral of bijna uitsluitend te gebeuren juist nadat je weg bent, of net voordat je arriveerde of - nog erger - terwijl je net even de andere kant op keek. Of het is mooi vogelweer en dan ben je zelf te druk met werk of andere activiteiten en op je vrije dag miezert, mist of stormt het. Plan nooit een vogeltrip op mijn vrije dagen! Behalve kijken naar vogels probeer ik ze ook nog eens te fotograferen. Geloof me, dat brengt niet anders dan pure wanhoop met zich mee. Besteed nooit je dure geld aan een training in het omgaan met frustratie, ga gewoon proberen vogels te fotograferen in Nederland.
Mijn kwelgeesten reizen vooral met mij mee als ik op weg ga naar de Zuidpier van IJmuiden. Ik zal u in dit verslag op een paar van die trips meenemen.

Zo vertrok ik op een zaterdag begin maart 2011 met een stralend blauwe hemel vanuit Hilversum. Geloof het of niet, ik was nog geen meter op de pier of het begon te miezeren en het werd akelig schemerig. Absolute troosteloosheid. Te chagrijnig om meteen terug te lopen naar de auto, dus toch maar verder, sjouwend met statief en zware telelens. Er was bijna geen mens te zien en er waren al helemaal geen vogels. Halverwege liep ik langs twee jonge knapen die aan het vissen waren en evenmin veel vrolijkheid uitstraalden. Ook de vissen bleken spontaan geëmigreerd naar blijer oorden. Na elkaar even ondergedompeld te hebben in zwaarmoedigheid, liep ik door tot aan de vuurtoren aan het einde van de pier. Nog steeds geen vogel gezien, laat staan een foto geschoten. Op de pier van IJmuiden geen vogels zien, dat is volgens mij niemand ooit eerder gelukt.
Op de terugweg kwam de visserknaap me plotseling enthousiast tegemoet. 'Meneer, meneer, u hebt iets heel moois gemist!', riep hij. Ik verzuchtte spontaan dat dát 'the story of my life' was. Vrolijk begon hij te vertellen dat hij en zijn maat een paar minuten eerder een 'bosuil' hadden zien langs vliegen, die helaas voor mij wel werd verjaagd door een paar meeuwen en uit het zicht was verdwenen. Geen uil meer te zien dus en zelfs de meeuwen waren in geen velden of wegen meer te vinden. Dat is nou precies wat ik bedoel. Vogelen en fotograferen is een masochistische combinatie, wellicht een nog niet als zodanig herkende vorm van zelfverwonding. Ik feliciteerde ze met de prachtige ervaring (grom) en liep mistroostig verder. Tegen beter weten in wel scherp oplettend of ik de uil wellicht nog zou spotten. Ook had ik zo mijn vraagtekens bij het label 'bosuil', dat aan het beest was mee gegeven. Ik verwachtte eerder een velduil op een pier. Na een minuut of vijf stond mijn hart ineens stil. Vlak voor me vloog plotseling een uil tussen de zware steenblokken vandaan, om een meter of tien verderop te gaan zitten. Twee pluimpjes staken parmantig naar boven.

Ransuil

Allemachtig, vergeef me het profane taalgebruik, een heuse Asio otus. De ransuil keek me onverstoord aan en liet zich mooi fotograferen. Soms vloog de uil weer een stukje verder, om dan weer geruime tijd mooi te poseren.
Geleidelijk werd het drukker op de pier. Ik slaagde erin alle nietsvermoedende en veelal druk pratende wandelaars met gesis en gebaar tot stilte en stilstand te brengen. Als ik ze wees

waarom ik me in hun ogen ongetwijfeld als een idioot gedroeg - die uil heeft op de pier een pracht van een schutkleur - zag ik bij allemaal de bekjes open vallen als bij een bedelend boerenzwaluwjong en de ogen zich van verbazing sperren. Ik heb zo ongetwijfeld vele vrienden voor het leven gemaakt. De foto's die ik in anderhalf uur tijd maakte spreken voor zich. Hoe vaak zie je nou een ransuil vliegend boven de Noordzee?

Een week eerder was ik ook al met redelijk weer vanaf huis op weg gegaan en zowaar, zelfs op het parkeerterrein in IJmuiden scheen de zon nog. Als u de teneur van dit verhaal inmiddels een beetje goed proeft, dan ziet u natuurlijk de gitzwarte en statisch geladen wolken al aan komen drijven. Correct. Halverwege onderweg naar de pier zag ik plotseling de pier niet meer. Nu heb ik beroerde ogen, maar daar lag het deze keer toch echt niet aan. De boosdoener was een forse zeemist, die razendsnel het strand op dreef. Snapt u wat ik bedoel met die kwelgeesten?
Nog tijdens mijn zwaarmoedige overweging om een poging te gaan doen om lopend Engeland te bereiken, hoorde ik in de mist wat gepiep. Ik herkende het geluid niet, wat op zich niet veel zegt, want ik heb zelfs moeite om het verschil te horen tussen een merel en de kanarie van mijn schoonmoeder. Dat ik het geluid ook nog niet eerder ergens had gehoord maakte me alert. Het zou toch niet zo zijn dat ik me eindelijk in de nabijheid bevond van sneeuwgorzen? Die worden hier in de winter veelvuldig gezien, behalve natuurlijk door mij, ondanks al talloze pogingen daartoe.

Sneeuwgors

Dat heb ik weer, zijn ze eindelijk waar ik ook ben en dan zijn ze onzichtbaar door de mist. Luisterend en turend zag ik plotseling vlak voor me beweging. Twee sneeuwgorzen liepen rustig te foerageren. Gelukkig waren ze niet zo dichtbij dat de lens ze niet meer zou kunnen scherp stellen en ondanks de zware mist kon ik ze eindelijk vereeuwigen.
Zoals gezegd: je hebt van die dagen....

(wordt vervolgd)